

בס"ד ו' אייר ה'תשע"ה
הדלקת נרות - 18:57
צאת השבת - 19:48
רבנו תם - 20:38
שעון קיץ - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה חמש עשרה - עלון מס' 764
@ ביום ראשון בערב מתחילין "ברכת הלבנה".
@ ניתן להקדיש את העלון ושיעורי הלויין לרפואה, ברכה והצלחה, זיווג הגון, זרע בר קיימא או להבדיל לעיני יקירכם. טל' המערכת: 054-7743834

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

פסטיד'ן: 'ויהי דבר' (יחזקאל כ')

אחר' מות - קדושים

השבת כא' לעומר
פרקי אבות - פרק ב'

”ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך”
ההלכה היא, שגם העניים חייבים בפאה. מזה אפשר להסיק, כי המטרה של מצוות פאה, לקט שכחה ועוללות, אינה לספק את צרכי העניים, אלא שמצוות אלו באו להזכיר לאיכר, שרכושו שייך לקב"ה: כי לי הארץ (ויקרא) לה' הארץ ומלואה (תהילים כ"ד). (לפי הירש) ”ואהבת לרעך כמוך” (וי"ט י"ח)

מעייני הפרשה: אחר' מות:
הוראות לכהן הגדול בהכנסו לקודש הקודשים.
דיני יום הכיפורים.
אסור שחיטת חוץ.
איסור אכילת דם ומצוות כיסוי הדם.
חזרה על דין האוכל נבלה וטריפה.
אזהרה להתרחק מכל תועבות עבודה זרה.
טהרת המשפחה.
התרחקות מכל המעשים המגונים של תושבי ארץ כנען.

ר' משה לייב מסאסוב היה אומר: אהבת ישראל למדתי מגוי אחד. פעם אחת ראיתי שני גויים כפריים יושבים במסבאה, זוללים וסובאים. כטוב ליבם ביי"ש התחילו מנשקים זה את זה. האחד שאל את חברו: האם באמת אתה אוהב אותי. ענה הלה: בוודאי. שאל הראשון שוב: איך תאמר כי הנך אוהב אותי והרי אין אתה יודע מה שחסר לי? באותה שעה למדתי כי אין אדם מישראל אוהב את חברו באמת, אלא כשיודע מה חסרו לו. (גדולי ישראל)

קדושים:
הציווי להיות קדושים.
הזכרת מצוות רבות שבין אדם לחברו, ובין אדם למקום.
האזהרה לשמוע בקול ה', כי אם לא כן ה' יגלה אותנו לחוץ-לארץ.
ציווי על חובתינו להיות קדושים ושונים מאומות העולם.

”ולקח שני שעירי עיזים להטאת” (ט"ז ה')

שני שעירי עיזים - שיהיו שניהם שווים. (יומא מ"ב)

בדרך רמז אפשר לומר: אדם תורם לצדקה ומעשים טובים וכן הוא מבזבז על מותרות. ישתדל האדם לתרום לצדקה לכל הפחות כפי שהוא מבזבז למותרות. שני שעירי העיזים יהיו שווים: האחד לה' והאחד לעזאזל. (בספרים)

”בזאת יבוא אהרן אל הקודש”
בזאת בגימטריא 408 כמו הגימטריא של **צום=קול=ממון** והכוונה **לתשובה תפלה וצדקה**. וזה שאמר "בזאת" מבטלין את הגזירות הרעות. גם דוד המלך בתהילים אמר אם תקום עלי מלחמה "בזאת" אני בוטח, עם תשובה ותפילה וצדקה אפשר לנצח את כל המלחמות.

”כי בעיני אראה על הכפורה” (ט"ז ב')

אין להתיימש, אפילו בזמנים קשים. בענין, כשהחושך יכסה ארץ ונראה כאילו אפסה תקווה, אראה על הכפורה ו**אשרה שכניתי בתוך ישראל**. (הרב שפירא מלובלין)

”הוכח תוכיח את עמיתך” (וי"ט י"ז)

מניין לרואה דבר מגונה בחברו **שחייב להוכיחו**? תלמוד לומר: הוכח. הוכיחו ולא קיבל, מניין שיחזור להוכיחו? תלמוד לומר: תוכיח, אפילו מאה פעמים. יכול אפילו פניו משתנים? תלמוד לומר: ולא תשא עליו חטא. (תורת כהנים)

”כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר... תטהרו”
מתחיל בלשון **כפרה** ומסיים בלשון **טהרה**, כי עבירה שאדם עובר ח"ו חוץ מעצם החטא גם מטמא ומטמטם את הלב, וזהו שאמר שיום כיפור גם מכפר וגם מטהר.

”איש' אמו ואביו תיראו”
אפי' שהוא "איש" שאינו זקוק לאביו ולאמו, מכל-מקום חיוב עליו לכבדם.

פִּנְתַּי הַנִּיבִים וְהַפְתָּחִים
אֵילָנֵי סָרְקָה, קוֹלֵם הוֹלֵךְ לְמִרְחוֹק = עֵצִים שְׂאִינָם מְנִיבִים פְּרֵי מְרֻעֵשִׁים בְּרִשְׁרוּשׁ הָעֵלָם. מִשָּׁל לְמִי שֶׁהוּא חֹסֵר-דַּעַת, אֵךְ נוֹהֵג לְהַרְעִישׁ וְלַעְעוֹק בַּעַת שְׂמִיבֵעַ דַּעְתּוֹ.
דוגמה: חֲבָרֵי מוֹעֵצָה שֶׁנִּבְחָרוּ לְתַפְקִיד הוֹדוֹת לְקִשְׁרִים וְהִשְׁמִיעוּ דַּעְתָּם בְּצַעֲקוֹת בִּישִׁיבַת הַמוֹעֵצָה שֶׁדָּגְהָ בְּהַחֲלָפֶת הַמִּנְהַל דּוֹמִים הֵיוּ לְאֵילָנֵי סָרְקָה, שֶׁקוֹלֵם הוֹלֵךְ לְמִרְחוֹק.
מקור: אוֹמְרִים לְאֵילָנֵי-מֵאֲכָל: לְמָה אֵין קוֹלְכֶם הוֹלֵךְ? אָמְרוּ לָהֶם: אֵין אָנּוּ צְרִיכִים - פְּרוֹתֵינוּ מְעִידִים עֲלֵינוּ. אוֹמְרִים לְאֵילָנֵי-סָרְקָה: לְמָה קוֹלְכֶם הוֹלֵךְ? אָמְרוּ לָהֶם: הַלְוֹאֵי נִשְׁמָע קוֹלֵנוּ וְנִרְאָה [בְּרִאשִׁית רַבָּה, טז]. (ניבונכו)

”הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא”
אם אתה מוכיח לחברך אל תגיד לו שהוא רשע, רק תרומם אותו ותאמר לו שהוא עמיתך שהוא חברך, ולא תשא עליו חטא אל תשימהו לחוטא כדי שיתקבלו דבריך.
”ואהבת לרעך כמוך אני ה'”
אומר השפת אמת שמצוה זו קשה מאוד ולכן מסיים הפסוק "אני ה'", שאם תרצה לקיימה באמת אני בכבודי ובעצמי יסייע בידך.
”ואמרת אלהים קדשים תהיו כי קדוש אני ה'”
נאמר "קדשים" חסר ו"קדוש" מלא. לרמז, שרק ה' מלא בקדושה אבל אתם חסרים בקדושה. כי נו"ן שערי בינה לא נמסרו לשום אדם. (אלשיך)

העלון טעון גניזה
במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
הסיוו מכוול מדרך עמי!
אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

תפקיד האשה ועתיד האומה

כשנפקד העם בתורה, מדגישים הפסוקים שהמניין נעשה "למשפחותם", "לבית אבותם". תורת ישראל רואה בכל אדם שייכות למשפחה, לבית אב, לשבט. כך נוצרת הרגשת ההדדיות, התמיכה והאחריות. כל אדם הוא חוליה בשלשלת הדורות והוא חייב להמשיך ולהחזיק במסורת, פן תיפסק השלשלת. כאשר כל פרט יודע את מקומו וכל בית הוא שלם, אז משכין הבורא את שכנתו בעם ישראל. חכמינו מתכוונים להדגיש את המשמעות של ממלכת האשה בבית. המדרש בא להבליט את האווירה הרוחנית שבבית, שהוא מקום לחסד, לתורה ולקדושה. ענן, דלתות פתוחות לרווחה, ברכה בעיסה ונר דולק הינם ארבעה סמלים. ענן הוא סמל לשכינה. כשקיימת שלימות, כשיש תוכן רוחני בבית - ענן קשור על האוהל. דלתות פתוחות לרווחה הם סמל למעשי החסד הנעשים בבית. הכנסת אורחים, בית פתוח ועזרה לזולת. ברכה בעיסה - זו כלכלת הבית, השפע החומרי המביא לביטחון ולשלמות, שהרי אם אין קמח אין תורה. נר דולק הוא סמל לתורה, שהרי נאמר "נר מצוה ותורה אור", סמל לקיום המצוות ולאורח חיים על פי התורה. תפקיד קדוש נמסר בידי האשה - המפתח לעתיד העם, הן מבחינה כמותית והן מבחינה איכותית. היא זו שמופקדת על עתיד האומה ובמעשיה היא קובעת את חותם הדורות.

**"בניד כשחילי זתים" - חינוך
חינוך לכיבוד הורים**

בפרשת השבוע (אחרי מות קדושים) הסמיכה התורה את השבת לכיבוד הורים. מה הדרך הטובה להנחיל לילדינו את היכולת לקבל הכרעה בעולם בו יש התנגשויות ערכיות ודתיות? בסמיכות השבת לכיבוד הורים יש את המפתח להנחלת הכלים. החיבור בין כיבוד הורים לשמירת השבת בא ללמד אותנו שגם הורים וגם בניהם מחויבים בשמירת השבת וקיום התורה. אין מקום לזיופים. המסרים הסותרים נקלטים היטב בעיני הילדים. ילד שגדל לתוך מציאות חברתית מורכבת כל כך של עולם המדיה, התקשורת והתרבות הסובבת אותנו נדרש לקבל בבית הוריו חיסון וכלים להתמודד עם אתגרים אלו. אני ה' - בוחן כליות ולב, אני ה' - היודע מה הם המסרים הגלויים והמסורים הסותרים אותם מקבלים ילדיכם. הדוגמא האישית שלנו, המבוגרים, בהתנהגותנו היום יומית, הן מבחינה מוסרית והן מבחינה ערכית ודתית, היא הכלי והחיסון החזק ביותר שיכולים אנו לתת לילדינו בדרכם להתמודדות עם הדילמות שהעולם המורכב שאנו חיים בו מציב בפניהם.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לנשים

רפואה שלימה

לטיובה כל"זרי בת ביבי מנב"ת הקב"ה ישלח מזוור ומרפא לרנ"ב אבריה וש"ס"ה גידיה. שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות עם בעלה ניסים

סרכה והצלה

לישעיה ודליה נסימי על כל הסיוע לזיכוי הרבים. יתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם

סרכה והצלה

ליקיר ואישרית נסימי שיתברכו בזרע קודש בר-קיימא ובבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות.

כל הישועות והברכות

לאהרון וצביה ג'רפי הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל לרפואת והצלחת כל ילדיהם ונכדיהם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות, ברפואה שלימה ובפרנסה טובה, וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם. ולהבדיל לעיני חיים בן אברהם ז"ל

רפואה שלימה

לדניאל יצחק פור בן שולמית הי"ו ומרפא לרנ"ב אבריו וש"ס"ה גידיה. שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות עם רעייתו תמר מנב"ת

סרכה והצלה

לרחמים ואסתר עמר'י שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם

רפואה שלימה

לשרה מיארה בת חנה מנב"ת הקב"ה ישלח מזוור ומרפא לרנ"ב אבריה וש"ס"ה גידיה. שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם

סרכה והצלה

לאליאור ועדי יעקובי שיתברכו בזרע קודש בר-קיימא ובבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם

סרכה והצלה

לדוד ומרים מוסאי שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם

לעיני החסיד והצנוע

רחמים דאודי בן איבז ז"ל נפטר יא' באייר. יום חמישי פקידת שנתו

לעיני הישר והענו

חיים ג'רפי ז"ל בן אברהם ז"ל נפטר י' באייר השבת פקידת שנתו

הנהלת "אברהם יגל"

מברכת את כל **בחורי הישיבה** שחוזרים לשיבתם. יהי רצון שהקב"ה ישלח ברכה הצלחה וסיעתא דשמיא מרובה בכל מעשי ידיכם ובליומדיכם, ותעלו מעלה בתורה ובריאת שמים.

תהילים אלהיים

מתקיים כל שבת בשעה 16:30 ככולל "אור ציון ובית שמשון" ע"י אליאב מוסאי. חלוקת הפתעות, פרסים וממתקים לכל הילדים.

סרכה והצלה

לשימואל וישלומיה מיהודן הי"ו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיזכו לפרנסה טובה ורפואה שלימה וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם ויתגשמו משאלות ליבם לטובה. זיווג הגון משוש נשמתם לילדיהם

שבת שלום זמבורד

בריאות והחלמה איתנה :

משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו בנהוד (בני) חי בן אירן הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו יצחק-חי בהנזדה בן פרידה הי"ו באבאי באבאי בן מורווי הי"ו	הגנזרי אברהם בן חאנום הי"ו גולשן באבאי בת מרים מנב"ת אילן רפאל פרץ בן אנט הי"ו שרה ביבי לאוי בת רבקה מנב"ת לאה בלקר בת מרסל מנב"ת איילה גואטה בת ציפורה מנב"ת לירן יפרח בת עינב-מזל מנב"ת	זוהרה אלביליה בת פריחה ז"ל מרים דויד בת פרי יצחק ז"ל לאה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל נזימה אלדד בת מרים ז"ל מוחסרם קמרי בת לאה ז"ל נהיית מוסאי בת פרי יצחק ז"ל	מרבתי חיים גאלי בן ג'מו ז"ל מרדכי יעקובי בן ציפורה ז"ל דוד טוטיאן בן רחמים וגוהר ז"ל שלמה כהן-זדה בן זליכה ז"ל יוחאי (אבי) ז"ל בן מרגלית שתחיה יצחק שלומי בן דבורה ז"ל	מרבתי חיים בן אברהם וזליכה ז"ל
---	---	--	--	--------------------------------

לעיני לוי נשמת :

מרבתי חיים בן אברהם וזליכה ז"ל

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

פרקי אבות

- הטעם שקורין פרקי אבות בימי הספירה, לפי שימים אלה ימים קדושים ונוראים, כיוון שהם ימי דין, שבהם מתו תלמידי רבי עקיבא, ולכן נהגו לקרות פרקי אבות שיש בהם **דברי תוכחה ומוסר**, שבהיות לב האדם שבור, הוא עשוי יותר לקלוט דברי תוכחה.

- **ועוד טעם**, לפי שבימים אלה ימי האביב, עשוי היצר הרע להסית את האדם ולומר לו, למה לך לישב על התורה ועל העבודה, מוטב שתצא לטייל בגנות ובפרדסים, והאדם עשוי לקבל את דברי היצר כיוון שהימים ימי פריחה, שהאילנות מלבלבים ומתחילים להוציא פירות נאים, לכן קורים בפרקי אבות ובספר משלי לעורר לב האדם שלא יגרר אחרי עצת היצר הרע, וישתדל לרדוף אחר מצות ומעשים טובים כדי שיוזכה בחיי העולם הבא ולא יכלה זמנו בהליכתו אחרי תענוגי העולם הזה.

- **ועוד טעם**, לפי שבימי המועד לא יתכן שלא יימשך אחר עצת היצר הרע, בגלל רבוי האכילה והשתיה, כיוון שבימי החגים יוצאים מסעודה אחת לשניה, ושובתים ממלאכה וטורח, שעל ידי דברי התוכחה והמוסר שיש בהם ישבר לבו של אדם. (ילקוט מעם לועז, אבות עמ' א-ב).

א מנהג ישראל לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ. מנהג זה כבר הובא בטור (או"ח סי' רצ"ב) שכתב: ונהגין באשכנז לומר פרקי אבות במנחה, וכן כתב רב עמרם, ובספרד אומרים אותם בשחרית, עכ"ל. ויש עוד הבדלים במנהג, שיש אומרים אותם רק מפסח עד שבועות, ויש שנהגו לומר אותם עד י"ז בתמוז, ויש קהילות עד ר"ח אלול, או עד ראש השנה. והמנהג היום אצל הספרדים לאמרם בבוקר אחר תפלת מוסף מפסח עד שבועות.

ב ולמנהג ספרד אומרים את כל המסכתא פעם אחת, אלא כיוון שיש ששה שבועות מפסח עד שבועות, ומסכת אבות אינה כוללת אלא חמשה פרקים, התעוררה בעיה, מה ללמוד בשבוע האחרון שלפני שבועות? על כן לקחו פרק ממקום אחר וצרפו אותו לכאן כדי להשלים את השבוע הששי. פרק זה מדבר בעניני קנין התורה ומעלותיה ומלמד אותנו את דרכי קבלת התורה וכפי שהיא צריכה להלמד, ומתאים ללמדו בשבוע האחרון לפני שבועות. לפני פרק ששי זה מוסיפים הקדמה: "שנו חכמים בלשון המשנה", כדי להראות שאין פרק זה חלק מהמשניות של המסכת המקורית אלא תוספת מהברייתות החיצוניות.

ג ואלו שנהגו לאמר עד י"ז בתמוז גמרו את המסכתא שני פעמים, והאומרים עד ר"ח אלול גמרו אותה שלש פעמים, ולמנהג אשכנז של היום שאומרים עד ראש השנה גומרים אותה ארבע פעמים. אלא היות ולא נשארו ששה שבועות עד ר"ה, בשבוע או שבועיים האחרונים אומרים שני פרקים לשבוע כדי לגמור את המסכתא בפעם האחרונה עד ר"ה.

ד ובטעם אמירתם בימים אלו כתב הלבוש (בסי' תצ"ג): משום דפרקים אלו מדברים מדברי מוסר לקבל עלינו עול תורה ומצוות לכן אומרים אותם בשבתות מגאולת מצרים עד מתן תורה, ע"כ. והאומרים אותם גם אחר שבועות הטעם הוא שגם אחר קבלת התורה צריכים אנו לעבוד על עניני דרך ארץ וקנין התורה. ומה שאומרים אותם רק בקיץ ולא בחורף, משום שאז היום קצר ואין פנאי לאחר מנחה ללמוד פרקי אבות.

ה והגאון רבי יעקב קמיניצקי זצ"ל אמר (והובא בספרו אמת ליעקב, בהקדמה לפרקי אבות): ללמוד מסכת אבות בשבועות שבין פסח לעצרת, יסוד הענין הוא מפני שאנו צועדים בעקבות אבותינו דור המדבר, שהכינו את עצמם לקבלת התורה.

ו הרב כתב: מנהג יפה נשתרש אצל ישראל והוא "**ללמוד**" המסכת ולא "**לאמר**", מפני שעיקר המטרה בפרקים אלו הוא ללמוד אותם ולהבינם היטב כדי לקיים מה שכתוב בהם. **ישמע חכם ויוסיף לקח !**

"מכל מלמד" השכלתי..."

כה הדיבור - פרישיות אחרי-מות קדושים

פרשת "אחרי מות" מדברת על מות שני בניו של אהרון ופרשת "קדושים" איך להתקדש בחיים. בסייעתא דשמיא יש רמז לאדם איך להתנהג. אחרי מות רמז לאדם.

לפני התיבה **מות** יש את התיבה **אחרי** דהיינו עוד בחייו של האדם יחשוב על התיבה מות. כמאמר הפסוק "סוף מעשה במחשבה תחילה", דהיינו בתחילה תחשוב על הסוף. מיד באה הפרשה קדושים. ואיך? **קדושים** אותיות **שוקדים** דהיינו תשקוד על דלתי התורה הקדושה ואז באחריתך תזכה "**ותשחק ליום אחרון**".

"ולקח את שני השעירים... גורל אחד לה' יתברך ואחד לעזאזל". נשים לב להקבלה, ידוע ששני מלאכים מלוים לו לאדם, אחד יצר טוב והשני יצר הרע וגם בפרשה יש שני שעירים... לרמז על כך הדיבור. "יעמד חי", אומר רש"י: כמו יועמד על ידי אחרים... מה תלמוד לומר, לפי שנאמר לשלח אותו לעזאזל, ואינו יודע אם למיתה אם לחיים, לכן נאמר יעמד חי עד שישלח למיתה. "שניים" דהיינו אלה המדברים לשון הרע על השלישי. **יעמד** אותיות **מידע** שמעבירים ביניהם על האחר. "חי" רמזו על האדם שמחליט היכן הולך ומה הבחירה שבוחר. האם לחיים ולהיות מאלה שבחורים "מי לה' אלי", או חלילה שומע ומדבר לשון הרע ובהירתו היא הגורל לעזאזל. "**המדבֵּר**" אותיות **רבה דם**.

כאשר יש מחלוקת, יש דם שמכפר כמאמר הפסוק "ויצא אל המזבח אשר לפני ה' וכפר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב". יש דם שמבעבע הרבה זמן כשיש הלבנת פנים ושם זה לא **קרנות** אלא **רקנות**. כך זה שאין תורה. "ונשא השעיר עליו את כל עונות... גזרה... ושלח... במדבר" רמז בין אדם לחברו. "**ונשא**" = **שונא** "**השעיר**" = **הרעיש** "**גזרה**" = **רגזה**. "**ושלח**" = **לוחש**. **במדבֵּר**=**במדבֵּר**. ואיך מתקנים את השנאת חינוך זה? ידוע כשיש תאונות בין שני כלי רכב, שולחים את הנהגים לנהיגה מונעת כדי להשתפר במסלול החיים. התיבה "**עונות**" אותיות **מונעת**.

לכן באה פרשת קדושים שרובה מדברת בין אדם לחבירו. "והמשלח את השעיר לעזאזל", **משלח** אותיות **חשמל** אלו ארבע כתות שלא מקבלות פני שכינה. **חנפנים**, **שקרנים**, **מקבלי לשון הרע**, **ליצנים**. "ייבס בגדיו ורחץ את בשרו במים". **ייבס** אותיות **סיבך** את עצמו בחיים. "איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה" = **ר"ת אלפים**. רמז למדבר לשון הרע שיהיה מחוץ למחנה. שנוכה לשמור גם על נשמתו וגם על גופנו נקיים. (עבדכם הנאמן ש.א.)

המונחות המרפאים

רוזמרין

להתקררות, שפעת, כאבי ראש, דלקת גרון ומחלות בדרכי העיכול - חולטים 5-7 עלים של רוזמרין בכוס מים רותחים, ממתקים בדבש, משהים כ- 3 דקות ושותים. נגד הכינים - חולטים 50 גר' רוזמרין בליטר מים רותחים, משהים כ-10 דקות ומורחים על קרקפת הראש.

" ואבותינו סיפרו לנו "

"הרי את מקודשת לי כדת משה וישראל"

חמור. כל דקה היא עבירה" נוף בהם הרב. האחים גרינפלד רעדו כמו לולבים ברוח. הם כבר התרגלו לעבירה... חזר ושנה בה, נעשית לו כהיתר. שוקי היה הנועז הראשון. יומיים אחר כך הוא ארו מזודה, נטש את הנוכחיה, נשק לאחיו ונסע ארצה. נקיפות מצפון אחזו בו, הוא נכנס לשיבה, עשה תשובה שלמה, וחצי שנה אחר כך כבר נישא למירב, בעלת תשובה מבית טוב. מר גרינפלד היה מאושר. לפחות בן אחד ניצל. התפילות מועילות.

לצביקי היה קשה עוד יותר. הוא היה קשור בעבותות של עבירה... לעבירה. הקירבה לרב גרוס נתנה לו תקווה, עידוד, חיזוק, אבל עדיין לא היתה בו את העוצמה לקום וללכת. הוא היה יותר מדי קשור, אחוז, בחבלי הקסם של מי שמצוי בעבירה... הוא הרגיש שהוא חותך בבשר החי שלו, אם הוא נוטש.

אחרי שנה, הוא פשוט אזר אומץ, עלה למטוס והגיע ארצה. אחיו חיכה לו בשדה התעופה, והביא אותו הביתה. ההורים גרינפלד בכו לילה ארוך. הבן חזר... בכלל, בחולון, יכולתם להבחין באחים גרינפלד שוקדים על תלמודם. שוקי כבר הקים משפחה, אבל צביקי שכבר נראה חרדי לכל דבר, לא היה מסוגל להשתדך. כוחות טמירים ועלומים משכו אותו בחזרה לאמריקה, לאשה ההיא שאסורה לו עפ"י ההלכה.

הוא הלך לשידוך ראשון - כשלוף. גם השני, השלישי והרביעי היו כשלוף. לבו משום מה היה במערב. ארבע שנות לימוד תורה חלפו עליו, הקפיד על קלה כבחמורה אבל שידוך לא רואים באופק. ראש הכולל, שניסה להיכנס אל ליבו, שמע אותו לוחש "כבוד הרב איננו מסוגל להינשא לאף אשה... לבי קרוע".

חלפה עוד שנה של יסורים, עד שראש הכולל פנה אל צביקי ואמר לו: "ידידי יש לי שידוך מעניין עוברך, גיורת שלומדת בירושלים... כבר מזמן לא ניסית להשתדך". חורף ירושלמי פרש את תלית ענניו האפורים על ארבע כנפות הארץ. צביקי גרינפלד המתין בלובי המלון לגיורת. הוא היה יקה כמו אבא שלו, וחצי שעה לפני המועד הנקוב, הוא התיישב על כורסא עמוקה עיין ב"מסילת ישרים" ולגם מיץ אשכוליות. דיין כרוני, בשעה 18:30 בדיוק נכנסה המיועדת, לבושה בצניעות מסוגפת ואיננה מישרה מבט. "אני צבי". "שמי שרה מלכה".

הקול היה מוכר לו מאד, גם תווי הפנים. מסובב כל הסיבות העמיד לפניו את האשה האסורה לו מארה"ב, כאן בארץ ישראל, עם כל צדדי ההיתר. קתרון הנוצרית, עכשיו היא שרה מלכה. כמו רבי עקיבא ומטרונותא.

זו לא היתה פגישה. אלו היו מפלים של בכי, של הודייה לקדוש-ברוך-הוא, של הדבקות בשכינה, של התעלות באמונה ובהשגחה הפרטית. עכשיו הבין צביקי את פשר המעצורים והמחסומים.

קרוב לחמש שנים של ניתוק, מסיימים בכתובה. "כשעזבת את ארה"ב, הרגשתי צורך פנימי להדבק בעם היהודי, ידעתי שאולי יותר לא תהיה בעלי, אבל מי שיהיה בעלי לעתיד חייב להיות יהודי, רק יהודי. הרב גרוס שלח אותי לשיעורי טרום גיור, אח"כ באתי לישראל להתגייר ולמדתי בסמינר לבנות. זה השידוך הראשון שיצאתי אליו... וכאן אני פוגשת אותך".

דמעות של גשם ירושלמי ליוו את צביקי ואת שרה מלכה הגיורת בדרכם אל החופה.

הרבה אנשים שהכירו את הסיפור הרטיבו ממחטות... "הרי את מקודשת לי כדת משה וישראל", רעד קולו של צביקי. היו מי ששמעו גם את ניו-יורק עונה: "מקודשת מקודשת". (העתונאי, קובי לוי)

האחים שוקי וצביקי גרינפלד גדלו בשכונה ממוצעת בחולון המשמימה, וכבר בשחר נעוריהם חלמו על המיליון שמחכה להם בארה"ב. אביהם, יהודי דתי, איש פשוט וישר-דרך ניסה לשכנע את בניו להישאר כאן. אבל אחרי השרות הצבאי, וכמה נסיונות עיסקיים כושלים החליטו האחים גרינפלד לעלות שש כנפיים לאחד, ובטפיפה אחת או שתיים, נחתו בניו-יורק כדי להוכיח לאבא שלהם, שהם מסוגלים להצליח בגדול. למותר לציין, שהאחים נמוכי הקומה ומקורזלי השיער, כבר מכיתה ו' שמטו את שמירת המצוות מדרס לגלגלי המהפכה הציונית. אביהם היה חלש מול עוצמתם של השניים, שיותר נהנו מצפיה בארוע ספורט מתפילת מנחה בבית הכנסת השכונתי.

אמריקה לא גלגלה שטיחים לכבודם, והם נאלצו לנדוד כדי לאסוף את פת-לחמם. פה ושם הם העבירו דירות מרובע לרובע, עסקו בשטיפת כלים במסעדות, וכל מלאכה בזוייה-שדולר בצידה - הפיחה בהם רוח חיים. אבא ואמא גרינפלד התפללו עליהם מעומק ליבם, והשנים חלפו. הבנים היו מתקשרים מעת לעת, דיבור קצר, לקוני, מרגישים טוב, מרוויחים טוב, עד לחג הבא. כך חלפו להן חמש שנות געגוע.

האמא גרינפלד החולנית התחננה לפני בעלה: "סע לארה"ב, תקנה להם כמה מתנות ותראה מה שלומם מקרוב. יש לי כבר הסתיידות עורקים מהניתוק הזה..." מאז שהגיע ארצה אחרי זוועות השואה, לא יצא מר גרינפלד מהארץ. מה יש לו לחפש בארץ טומאת העמים? כאן נחלת אבותיו, אך נוות ביתו לא היתה רגועה, ומה לא עושים בשביל שלום בית אמיתי.

היה זה יום שמש ניו-יורקי חבוט למדי כשמר גרינפלד הקשיש שרך רגליים לכוון אחד מרחובות ליבה של העיר. השעון אותת - תפילת מנחה. הוא הבחין בפינת הרחוב בבית כנסת קטן - "שערי רחמים" ונכנס פנימה, החזן בדיוק עמד ב"אשרי". היו שם המון פרצופים ישראלים, והאבא הקשיש היה בטוח שהם יסייעו לו לאתר את בניו. אחרי "עלינו לשבח" הוא פנה למתפלל צעיר ושאל אותו "אתה במקרה מכיר את האחים שוקי וצביקי גרינפלד?" הלה חיך במאור פנים: "בוודאי, הם חברים טובים שלי" והשניים צעדו עקב בצד אגודל לכוון דירתו של בנו הבכור שוקי גרינפלד.

החווייה היתה קשה. פתחה את הדלת, לא פחות ולא יותר, אשה צעירה, שהיתה עטויה שרשרת כסף ועליה... צלב. גם פניה העידו עליה, שהיא איננה בת ברית. בנו היתה ישוב על כורסא בוהה מול המרקע. זו אשתך? שאל גרינפלד את בנו הבכור. והלה חיוור כסיד השיב: "כן אבא".

האבא סבב על עקביו, ונפנה לביתו של צביקי בנו השני. גם כאן חזרה הסצינה, באותו דיוק ממש. צביקי נשא אף הוא גויה... גרינפלד לא המתין לשובו של בנו מן העבודה ואמר לגבירתו: "מסרי לו שאבא בא לבקר".

הוא עלה מיד על המטוס הראשון ושב לישראל, כאוב ומיוסר כשהוא ממלמל "אני אב שכול, אני אב שכול". האחים שוקי וצביקי גרינפלד נועדו זה עם זה בחצות הלילה. שניהם היו נסערים. הם הקפידו לא לספר בבית על "הנישואין" הללו, אבל סוף דבר הכל נשמע... עוף השמים לא היה צריך להוליך את הקול. אבא שלהם, גילה את פרצופם האמיתי.

ידים של הגרינפלדים מבית הכנסת השכונתי שליווה את אביהם לאותו ביקור היסטורי ביקש מהם להיפגש עם רב, הרב שמריה גרוס. "תתייעצו עם הרב" אמר "הוא יעזור לכם לצאת מן הפלונטר המביך".

הרב גרוס היה איש צעיר אף הוא, נמרץ וחד לשון. "אין פשרות מתוקים שלי. לנטוש את הגויות!!! זה איסור